

Motivele și principalele argumente

Potrivit opiniei reclamantei, Republica Polonă nu a adoptat până în prezent măsurile naționale pentru a transpune în mod corect Directiva 2003/98/CE în dreptul național. Legea din 6 septembrie 2001 privind accesul la informațiile publice (Ustawa z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej) comunicată Comisiei nu privește reutilizarea informațiilor din sectorul public, întrucât nici măcar nu definește noțiunea „reutilizare”. Deja numai din acest motiv drepturile și obligațiile din această lege nu ar putea constitui o transpunere corectă a Directivei 2003/98.

(¹) JO L 345, p. 90, Ediție specială, 13/vol. 41, p. 73.

Acțiune introdusă la 8 iulie 2010 — Republica Ungară/Republica Slovacă

(Cauza C-364/10)

(2010/C 301/07)

Limba de procedură: slovacă

Părțile

Reclamantă: Republica Ungară (reprezentanți: M. Fehér și E. Orgován, agenți)

Pârâtă: Republica Slovacă

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că întrucât nu a permis, la 21 august 2009, intrarea președintelui Republicii Ungare László Sólyom pe teritoriul său, cu încălcarea dispozițiilor Directivei 2004/38/CE (¹) a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora (denumită în continuare „Directiva 2004/38”), Republica Slovacă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi reveneau în temeiul acestei directive și al articolului 18 alineatul (1) TFUE;

— constatarea, în plus, a faptului că dreptul Uniunii Europene, și în special articolul 3 alineatul (2) TUE și articolul 21 alineatul (1) TFUE se opun tezei Republicii Slovace,

susținute și la momentul introducerii prezentei acțiuni, potrivit căreia Directiva 2004/38 ar legitima interzicerea intrării pe teritoriul slovac a unui reprezentant al Republicii Ungare, în speță președintele acesteia, astfel încât o încălcare similară ar putea fi comisă din nou;

— constatarea faptului că Republica Slovacă a aplicat în mod greșit legislația Uniunii atunci când autoritățile sale nu au permis intrarea președintelui Republicii Ungare, László Sólyom, pe teritoriul slovac, invocând Directiva 2004/38;

— în cazul în care Curtea de Justiție, contrar celor susținute de Republica Ungară în concluziile prezentate mai sus, declară că o dispoziție concretă de drept internațional poate limita domeniul personal de aplicare al Directivei 2004/38, teză pe care Republica Ungară nu o împărtășește, definirea întinderii și a domeniului de aplicare al unei astfel de limitări;

— obligarea Republicii Slovace la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin nota verbală din 21 august 2009 Ministrul de Externe al Republicii Slovace a comunicat omologului său maghiar, referitor la vizita pe care președintele Republicii Ungare, László Sólyom, o efectua în aceeași zi, că autoritățile competente ale Republicii Slovace au decis să interzică acestuia din urmă intrarea pe teritoriul slovac.

Guvernul maghiar afirmă că întrucât nu a permis intrarea președintelui László Sólyom, Republica Slovacă a încălcat articolul 18 TFUE precum și Directiva 2004/38. Potrivit Republicii Ungare conduita președintelui republicii, László Sólyom, atât în general cât și în contextul vizitei respective, nu constituia o amenințare reală, directă și suficient de gravă la adresa unui interes fundamental al societății care să poată justifica adoptarea unei dispoziții restrictive. Guvernul maghiar arată că presupunând chiar că o dispoziție restrictivă era justificată, o măsură precum cea adoptată în speță, și anume interzicerea intrării președintelui republicii, nu întrunește condiția proporționalității și excede obiectivului urmărit, pe care Republica Slovacă l-ar putea realiza cu măsuri mai puțin restrictive.

Republica Slovacă nu ar fi respectat nici normele de procedură prevăzute de Directiva 2004/38, din moment ce interdicția de intrare a președintelui László Sólyom nu a fost adoptată în temeiul unei decizii conforme cu directiva și nu a fost notificată; nota verbală informa cu privire la decizia de interzicere a intrării, dar nu conținea o motivare suficientă și nici nu indica în fața cărui organ administrativ sau judiciar și în ce termen ar fi fost posibilă declararea unei căi de atac.

Guvernul maghiar se teme de o nouă încălcare din partea Republicii Slovace, care se declară încă de părere că interdicția intrării președintelui László Sólyom pe teritoriul său a fost justificată.

După părerea guvernului maghiar, nu numai aplicarea dreptului efectuată de autoritățile slovace constituie o încălcare a Directivei 2004/38, ci însăși referirea la directivă este nejustificată, din moment ce autoritățile slovace nu au înțeles să realizeze obiectivul acesteia din urmă, ci — cu un asemenea pretext — au urmărit numai obiective politice. Din declarațiile guvernului slovac este posibil să se deducă faptul că acesta nu a interzis intrarea președintelui László Sólyom pe teritoriul Republicii Slovace pentru motive de siguranță sau de ordine publică, cum prevede legislația Uniunii, în special Directiva 2004/38, ci pentru motive pur politice, predominant de politică externă.

Potrivit guvernului maghiar, Comisia Europeană ar fi afirmat în mod eronat, în cursul procedurii, că în cazul vizitelor oficiale ale șefilor de stat ai statelor membre, trebuie aplicate normele dreptului național iar nu dreptul Uniunii. În opinia sa, Directiva 2004/38 se aplică fără distincție oricărui grup de persoane și oricărui gen de vizită, atât oficială cât și particulară. Această directivă recunoaște în general tuturor cetățenilor Uniunii dreptul fundamental de intrare pe teritoriul oricărui stat membru, astfel cum este conferit fiecărui cetățean european de dreptul primar. Directiva 2004/38 stabilește de asemenea în general și limitativ cazurile în care e posibilă limitarea libertății de circulație a cetățenilor Uniunii. Aceasta nu introduce o derogare care să permită excluderea din domeniul de aplicare al normei generale a șefilor de stat sau a unei alte categorii de cetățeni ai statelor membre. În cazul în care Consiliul și Parlamentul European ar fi înțeles să subordoneze exercitarea libertății de circulație unei norme de drept internațional, inclusiv de drept internațional consuetudinar, în mod sigur ar fi prevăzut o dispoziție în acest sens la momentul adoptării directivei.

Guvernul maghiar arată că în cadrul dreptului internațional, codificat sau consuetudinar, nu există o normă juridică aplicabilă cazului în speță, și că, chiar dacă ar exista, statele membre, prin aderarea lor la Uniune, au recunoscut acesteia din urmă competența de a reglementa libera circulație a persoanelor și au consimțit să-și exercite competențele care le-ar rămâne în această materie în conformitate cu deciziile și cu dreptul Uniunii. Dacă, în ipoteza intrării unui cetățean al unui stat membru într-un alt stat membru, o dispoziție a dreptului internațional poate limita domeniul personal de aplicare al Directivei 2004/38, este necesar ca Curtea de Justiție să definească în mod exact întinderea unei asemenea limitări, ținând cont de faptul că Directiva 2004/38 nu prevede excepții sau derogări în acest sens.

A acțiune introdusă la 29 iulie 2010 — Comisia Europeană/Republica Italiană

(Cauza C-379/10)

(2010/C 301/08)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezențanți: L. Pignataro și M. Nolin, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că prin excluderea oricărei răspunderi a statului italian pentru despăgubirile acordate particularilor ca urmare a unei încălcări a dreptului Uniunii imputabilă unei instanțe naționale care judecă în ultimă instanță, în cazul în care o astfel de încălcare rezultă din activitatea de interpretare a unor norme juridice sau de apreciere a faptelor și a probelor efectuate de o asemenea instanță, și prin limitarea acestei răspunderi doar la cazurile de dol sau culpă gravă, în temeiul articolului 2 alineatele 1 și 2 din Legea nr. 117 din 13 aprilie 1988, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul principiului general al răspunderii statelor pentru încălcarea dreptului Uniunii de instanțele care judecă în ultimă instanță, principiu consfințit de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în jurisprudența sa.

— obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Legea nr. 117 din 13 aprilie 1988 privind repararea prejudiciilor cauzate în exercitarea funcțiilor jurisdicționale și răspunderea civilă a magistraților exclude orice răspundere a statului italian pentru despăgubirile acordate particularilor ca urmare a unei încălcări a dreptului Uniunii imputabilă unei instanțe naționale care judecă în ultimă instanță, în cazul în care o astfel de încălcare rezultă din activitatea de interpretare a unor norme juridice sau de apreciere a faptelor și a probelor efectuate de o asemenea instanță. În plus, limitează această răspundere doar la cazurile de dol sau culpă gravă.

(¹) JO L 158, p. 77, Ediție specială 05/vol. 7, p. 56.

În Hotărârea Traghetti, pronunțată în cauza C-173/03 (¹), Curtea a statuat că: